

strationen fastslaaede, fuldstændig fritaget for al Snekastningspligt. Forslagsstillerne have ment, at dette Forhold trængte til at forandres, og vi have derfor indbragt dette lille Lovforslag. Vi have ikke været blinde for, at der i de nuværende Bestemmelser om Snekastningsvæsenet kan være Et og Andet, det kunde være ønskeligt at tage op til Forhandling med det Samme, ja, at det maaste kunde være rigtigt at faae gennemført en mere tidssvarende Snekastningslov, men vi have med Flid holdt os til dette ene simple Forhold, hvis Retfærdighed vi mente maatte være iøinefaldende for Alle. Vi have derfor undladt at optage hele Spørgsmaalet til Forhandling, for det Første fordi vi mente, at det at udarbejde en hel ny Snekastningslov nærmest maa være Regjeringens Opgave og ikke saa godt vilde egne sig for privat Initiativ, men dernæst ogsaa fordi Erfaringen viser, at større sammenhængende Lovarbejder, der kunne give Anledning til mange Tvivlsspørgsmaal, vanskeligt kunde gennemføres i vore Dage og i alt Fald vilde tage meget betydelig Tid, og endelig, fordi vi have ment, at selv om der senere skulde blive Anledning til at optage dette Spørgsmaal i mere omfattende Love, vilde dette lille Forslag dog være af den Natur, at dets Vedtagelse ikke vilde foregribe senere Afgjørelser i den Retning. Det vil afhjælpe baade en Uret og Forhold, der allevegne ere opfattede som Ulemper, og den samme Tankegang vil i alt Fald kunne gaa ind i et større Lovarbejde om dette Anliggende, naar et saadant maatte fremkomme. Jeg skal paa dette Stadium blot indskrænke mig til disse Bemærkninger og anbefale Forslaget til det høje Things Velvillie.

Steffensen: Naar det forholder sig saaledes, at man paa sine Steder ikke har medtaget som snekastningspligtigt det Hartkorn, som en Mand har liggende i en anden Kommune end i den, hvor han bor, har den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vistnok Ret i, at dette ikke er heldigt, og at der bør gøres Noget for at faae Forholdet forandret. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg ikke er ganske sikker paa, om det er den rigtige Vej, der er slaaet ind paa ved dette Forslag, som jo gaar ud paa, at det Hartkorn, der ligger i en Kommune, altid skal tages med under Reparitionen i den Kommune, hvori Hartkornet ligger, hvad enten saa Eieren bor der eller ikke. Efter Regulativet af 20de December 1799 er jo Forholdet det, at Snekastningspligten paahviler Gaardes og Huses Beboere — netop Beboerne — indenfor $\frac{1}{2}$ Mil eller undtagelsesvis indenfor en Mil

fra den Vej, hvorpaa Snekastningen skal finde Sted. Fordelingen af Byrden mellem de Paagjældende skete den Gang efter hele og halve Gaarde, men dette Forhold er forandret ved Lov af 30te December 1858, saa at der nu tages 4 Hensyn ved Fordelingen, deriblandt ogsaa Hensyn til Hartkornet. Saaledes som det herester stiller sig, antager jeg, at naar en Mand bor indenfor den bestemte Afstand fra den paagjældende Vej, kan han ikke undgaa at blive taget med ved Reparitionen af Byrden for hele sit Hartkorn, selv om det ligger i en anden Kommune. Altsaa hvis man f. Ex. vilde tænke sig, at der ligger en Hovedgaard i et Sogn, og den har sit meste Hartkorn liggende i Nabo kommunen, kan den paagjældende Eier ikke slippe fri for at medtages ved Reparitionen for det Hartkorn, der ligger i den anden Kommune. Og jeg er ogsaa tilbøielig til at antage, at det naturlige Forhold er det, at hans Hartkorn altsammen medtages i den Kommune, hvori han bor. Derved fremkommer der ikke nogen Modsigelse, thi Snekastningspligten, i hvert Fald for Hovedlandeveienes Bedkommende, er jo ikke en kommunal Byrde, kan man gjerne sige. Der er efter Regulativet af 1799 slet ikke Noget til Hinder for, at Sognekommunen kan tildeles en Beistrækning, der gaar langt udenfor selve stommunen. Dog maa jeg her bemærke, at det stiller sig noget anderledes med Hensyn til Snekastningen paa Biveiene. Saavidt mig bekendt følges der der et andet Princip, idet det er slaaet fast, at Ingen kan forpligtes til at deltage i Snekastning paa Biveiene udenfor den paagjældende Kommune. Naar derfor Reparitionen sker i Kommunen efter Omgang under Et for Hovedveie og Biveie, kommer der, synes mig, nogen Forvirring ind i Forholdet, saa det er meget vanskeligt at sige, hvad der egentlig er det Rigtige. Jeg er imidlertid enig med de ærede Forslagsstillere i, at det er et Forhold, som trænger til at undersøges, og at der virkelig er Trang til at raade Bod paa en saadan Urimelighed som, at en Del af Hartkornet ikke medtages. Jeg vil derfor stemme for Overgangen til 2den Behandling, idet jeg antager, at der vil blive Spørgsmaal om Nedsættelsen af et Udvalg til Overveielse af Sagen.

Indenrigsministeren (Ingerslev): Jeg skal indrømme, at det er vanskeligt at forstaa og anvende den nuggjældende Snekastningslovgivning, og jeg skal være enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at den ingenlunde anvendes ensartet paa alle Steder i Landet. Det ligger i, at man